

✿ DE STER. ✿

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

En nu zeg ik ulieden, houdt af van deze menschen, en laat hen gaan; want indien deze raad, of dit werk uit menschen is, zoo zal het gebroken worden; maar indien het uit God is, zoo kunt gij dat niet breken; opdat gij niet misschien bevonden wordt ook tegen God te strijden.

Gamaliël tot den Joodschen raad.

No. 21.	1 November 1912.	17de Jaargang.
---------	------------------	----------------

DE ACHT-EN-DERTIGSTE ALGEMEENE CONFERENTIE

van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Gedurende de eerste dagen van October hadden vele schitterende en schoone schouwspelen plaats te Salt-Lake-City. Als naar gewoonte werd de groote Algemeene Conferentie in dien tijd gehouden, en eveneens als naar gewoonte hield het volk van Utah hunne groote tentoonstelling, ten doel hebbende de materieele vooruitgang te doen zien, die de staat kenmerkt. Bij deze belangrijke gebeurtenissen was ook nog een nationaal irrigatie-congres gehouden gedurende de dagen die de Algemeene Conferentie der Kerk vooraf gingen.

In de Vereenigde Staten, en speciaal in het Westen zijn groote uitgestrektheden van droog en verschroeid land. Land, dat eeuwen lang onbeschermd heeft gelegen onder de gloeiende stralen der brandende zon. Dit land mag en kan inderdaad eene wildernis worden genoemd. Grijsgrauw, is het enkel begroeid met het kreupelhout en heidekruid wat berg en vallei bedekt, en de woonstede van de kruipende hagedis en doodelijke ratelslang. Naar zulk een land was het, dat Brigham Young zijne volgelingen leidde, en onder de bescherming en geleide des Heeren maakten zij die wildernis als de bloesem van de roos. Water was het tooverwoord wat deze wondervolle verandering tot stand bracht. In de wijsheid die God hem gaf, begon Brigham Young de samenstelling van een irrigatie-systeem en maakte door de uitwerkselen daarvan deze woestijn tot eene geschikte woonplaats

voor de kinderen des Vaders. Dit besproeiingsstelsel verbreidde zich onder de Heiligen der Laatste Dagen, totdat vallei na vallei veranderd was in tuinen vol ooft, en gezegd kon worden dat de aarde begon te leven en de aard van hare schepping begon te beseffen en te vervullen.

In latere jaren begonnen anderen de wijze van werken van de Heiligen na te doen, en van af dat merkwaardige begin, gemaakt op den 24sten Juli 1847, is dat werk meer en meer verbreid, totdat thans honderden van kanalen letterlijk het „levendmakende water” doen stroomen over millioenen bunders land, en deze grond is de meest vruchtbare, en tevens de meest gewilde grond geworden voor tuin en landbouw in heel de wereld. Tegenwoordig besteedt het gouvernement van de Vereenigde Staten millioenen dollars om deze irrigatie-schema's verder uit te werken, terwijl duizenden bij duizenden eene woonplaats vinden waar vroeger geene woonplaats was, en in waarheid trekt heel de wereld hier voordeel uit, dewijl de granen en andere producten, die de valleien en prairiën voortbrengen, voor een groot deel vervoerd worden naar de havens van Pacific- en Atlantische Oceaen, en van daar hun weg vinden naar alle werelddeelen.

Eens per jaar houdt het volk, wat wij noemen een „irrigatiecongres”. Honderden van afgevaardigden van al de Westelijke Staten komen dan te zamen, en vertegenwoordigers van uit het Oosten worden er naar toe gezonden, en dit jaar hadden zelfs vreemde natiën hunne gedelegeerden gestuurd om wijsheid van de westelijke bevolking te leeren.

De President der V. S. had een persoonlijk vertegenwoordiger aanwezig, en de samenkomsten van dit congres waren gehouden in den grooten Mormoonsche Tabernakel, alwaar het Tabernakel-koor een bij uitstek schoon nummer ten gehoor bracht, getiteld: „An Ode to Irrigation”, de indrukwekkendheid waarvan het geheele gehoor voor meer dan een half uur als muizen zoo stil deed zijn. Sommigen der wijste en beste menschen des lands waren te zamen om de dingen te bespreken betreffende het groote onderwerp van landbesproeing. Als gevolg van dit onderwerp was het congres gehouden; waren al deze mannen verzameld; en met het oog op de groote resultaten reeds verkregen en nog te bereiken, kan niet anders worden gezegd, dan zoo het Mormonisme niets anders dan dat had gedaan, het alreeds een zeer belangrijke en meest menschlievende zending had volbracht jegens heel het menschedom.

CONFERENTIE.

Als gewoonlijk was de Conferentie goed bezocht. Duizenden

van menschen kwamen van Zuid en Noord, van Oost en West om te luisteren naar de woorden van God. Zondag werden zulke groote vergaderingen gehouden dat zelfs de geweldige Tabernakel met de ruime Assembly Hall nog niet de groote menigte konden bevatten die te saam waren gestroomd.

Het muzikale gedeelte was als gewoon prachtig; de sprekers waren geïnspireerd door den Geest des Heeren, en denzelfden Geest scheen het hart van het volk te vervullen, terwijl naar waarheid kon worden gezegd, dat het een tijd was van geestelijke verheuging en feestvieren.

De leden van het eerste Presidentschap, al de Apostelen, uitgenomen twee, al de eerste raden van zeventig, behalve een, heel het presideerende „bisschopric”, alsmede de presideerende patriarchen, woonden de vergaderingen der Conferentie bij, en onderwezen in hunne redevoeringen het volk.

De vergaderingen in den tabernakel werden geleid door Pres. Jos. F. Smith, en in zijne openingsrede sprak hij als volgt:

„Ik gevoel mij noch lichamelijk, noch geestelijk in staat om de plichten te volbrengen welke van mij worden verwacht, tenzij dat ik bijgestaan wordt door den Geest des Heeren. Ik geloof echter ook niet dat eenig man in staat is om onafhankelijk van God zijne plichten te kunnen volbrengen. Ik acht het daarentegen de plicht van iedereen, en in het bijzonder van hen die betrokken zijn bij de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, nederig, vol des gebeds en onderworpen te zijn aan de wetten des Heeren. Zelfs zij, die succes zagen op hunne ondernemingen en daardoor somwijlen de hand des Heeren mochten vergeten, zullen toch te een of andere tijd bepaald worden om Zijne hand in hun te voorspoed erkennen.

Ik ben verblijd in staat te wezen alhier op dit oogenblik tegenwoordig te zijn, en de sterkte der Kerk te kunnen vergelijken met 83 jaar terug, toen zes personen dezelve te New-York organiseerden.

Zij die den onwetenden knaap, den Profeet Joseph Smith tot heden niet hebben geacht, beginnen thans iets te beseffen van de leerstellingen door hem gepredikt, en leeren hem langzamerhand verstaan.

Bewijzen van voorspoed en vooruitgang vallen overal te constateren. Het gegane seisoen is in alle opzichten voordeelig geweest. De oogst van veld, tuin en boomgaard was overvloedig. Ik hoop dat deze groote hoeveelheden van producten op geen enkele wijze verspild zullen worden, en we den Heere in onze dagen van voorspoed niet zullen vergeten.”

Pres. Smith had hier het oog op sommigen van onze broeders

en zusters die naar Mexico waren gegaan, op raad van onze leiders om aldaar hunne tehuizen te stichten. Deze broeders en zusters zijn korten tijd geleden van hunne woningen verdreven door de rebellen daar te lande, hunne huizen en landerijen hen ontnomen zijnde, terwijl sommigen zelfs hunne levens hebben moeten opofferen. Pres. Smith vergeleek deze verdrijving bij die welke de Heiligen in vroegere dagen hebben verduurd, en zeide niet tegenstaande het thans moeilijkheden waren, God ze zoo zoude regelen, dat ze in de toekomst zouden blijken zegeningen te zijn en worden.

Hij vertelde verder deze kolonisten, dat ze thans vrij waren eene woonplaats te zoeken in een land waar de persoonlijke vrijheid verduurzaamd stond.

Verder sprak hij over de inspiratie die gerust had op hen die de wetsinstelling van de Vereenigde Staten hadden samengesteld, en hoopte dat al de Heiligen der Laatste Dagen bij eventuele verkiezingen er enkel over uit zouden zijn, om eerbare mannen te kiezen in betrekking tot verantwoordelijke posities onder hen.

Ten slotte las hij de Tien Geboden voor, en verwijfde een korte poos bij ieder gebod. Hij verklaarde dat deze wetten even zoo bindend waren heden voor ons, als ze eens waren ten tijde dat ze werden gegeven aan de kinderen Israëls door Mozes, nadat hij ze van God had ontvangen op den berg Sinaï. Deze geboden zijn van eeuwig-durende kracht. Hij verklaarde dat de beginselen van het Evangelie gelijkelijk bindend zijn voor het volk, sedert ze door God zijn gegeven. Hij vermaande de Heiligen om in overeenstemming met deze geboden te leven en de wetten van God te gehoorzamen.

(Wordt vervolgd).

VERSLAG VAN DE AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE.

Zooals aangekondigd in ons voorlaatste nummer, werden de verschillende openbare vergaderingen van de Amsterdamsche conferentie aldaar gehouden op Zondag 20 October. Ten tien ure des morgens was de zaal in de Wittenstraat bijna geheel gevuld met leden, vrienden en onderzoekers, die allemaal met echte conferentiegeest zich tot luisteren zetten naar de onderscheidene sprekers die aangewezen waren om van het Evangelie te getuigen.

Nadat Lied No. 1, (wat zoowat de gebruikelijke aanvangszang schijnt te zijn) door al de aanwezigen was aangeheven, en het gebed was uitgesproken door Ouderling Jos. Orton, en nadat nogmaals een lied was ten gehooore gebracht, thans door het vereenigde zangkoor van de twee gemeenten uit Amsterdam, sprak Pres.

Taylor een kort woord van welkom tot de aanwezigen, waarin hij zijne blijdschap er over uitte, dat reeds bij den aanvang zoovelen waren opgekomen om de zaal met eene luisterende schare te vullen.

Het eerst werd toen het woord gegeven aan Ouderling J. C. Stoel, die naar aanleiding van het woord des Heeren tot eene der profeten uit de grijze oudheid aangaande de gebroken bakken die geen water meer hielden, zijne hoorders er bij bepaalde dat ook thans het menschdom zich scheen tevreden te hebben gesteld met soortgelijke gebroken bakken, ofschoon de prediking van het herstelde Evangelie over heel de aarde wordt rondgebazuind.

Het volgende nummer op het programma was een lofzang, gezongen door een dubbel kwartet van gemengde stemmen, wat zeer in den smaak viel. Voorts werd het woord gegeven aan Ouderling Fred. E. White, die, zijne rede aansluitende aan den vorigen spreker, gewag maakte van het feit, dat er niet alleen een atval viel te constateeren, maar dat eveneens eene herstelling had plaats gegrepen, die berustte op nieuwe openbaring uit den Hemel. In 't kort werd behandeld de overdracht van het Priesterschap in deze dagen aan den Profeet Joseph Smith en zijn eerste metgezel.

Ouderling Mc. Cullough volgde White op, en wees er op, dat het herstelde Evangelie gepredikt moet worden over heel de wereld, opdat de verzachtende invloed daarvan langzamerhand aan het menschdom eene zaligheid zoude schenken. Ouderling Barton deed ons zien, hoe wij bezig zijn een volk te bereiden dat geschikt en gewillig is om straks den Zoon des Menschen te ontvangen als Hij komt in groote glorie, terwijl hij eveneens deed uitkomen, dat het idee wat over het algemeen bestaat, dat namelijk die tweede komst van Christus plaats zal grijpen bij den laatsten oordeelsdag, eene misvatting is van het huidige Christendom, evenals het een misverstand was van het Jodendom in de dagen van ouds, te veronderstellen dat de eerste komst van den Messias met groote heerlijkheid gepaard zoude gaan.

Ouderling Winslow R. Taylor volgde Barton op, die (Taylor) zijne hoorders enkele oogenblikken bepaalde bij de noodzakelijke vruchten van het Evangelie naar aanleiding van Math. 7. Tot slot werd gezongen Lied No. 48, waarna de dankzegging uitgesproken werd door Ouderling P. E. Ellis.

's Middags twee uur waren allen opnieuw in het gezellige zaaltje vereenigd, en nadat wederom gebruikelijk was gezongen, het gebed uitgesproken door Ouderling S. Low, en nogmaals, maar thans door het koor een lofied was aangeheven, werden er 4 nieuwe leden bevestigd onder de handen van drie Ouderlingen. Het Heilig Avondmaal werd bediend door Ouderliugen Ezra Ed-

man en H. A. Thornock, terwijl intusschen de vergadering vergast werd op overschoone orgelmuziek door Broeder v. d. Meer.

Ouderling J. v. d. Wel was thans de eerste spreker. Hij had tot onderwerp gekozen het middelpunt van het Evangelie, namelijk liefde. Als voorbeeld van volmaakte liefde werd het exempel voorgehouden van de liefde Gods jegens het menschdom, die niet aarzelde om Zijn eigen Zoon in het vleesch te zenden, opdat de wereld door Hem zoude worden behouden.

Na afloop van de rede van Broeder v. d. Wel werden we vergast op een solo van Ouderling De La Mare, waarna aan F. Summerill het woord werd gegeven. Om de waarheid te verstaan, — zoo zeide spreker, — zijn wij den Geest der Waarheid van noode, die gegeven zal worden op geloovig gebed. Voorts werd met een enkel ernstig woord melding gemaakt van de wet der tiende, en het noodzakelijke van het gehoorzamen daarvan.

Ouderling O. E. Thomas, secretaris der zending, sprak enkele oogenblikken over het Woord van Wijsheid, een gedeelte voorlezende van de Goddelijke openbaring daaromtrent. Ter afwisseling zong nogmaals het koor ons eene der schoone liederen Zions toe, waarna Ouderling H. A. Willis het spreekgestoelte beklom. Het Evangelie, — zoo werd door hem gezegd, — bezit de kracht om het mensdom te verbeteren, maar enkel dan wanneer het geestelijk voedsel, wat door hetzelfde iederen dag opnieuw wordt geboden, bereids wordt genuttigd, zooals het stoffelijk voedsel dient te worden genomen om het lichaam in stand te houden.

Ouderling H. Noorda, sloot de rij der sprekers, door enkele oogenblikken te verwijlen bij de noodzakelijkheid van het gebed, wijzende op den ernst daarvan, het nut waarvan hij hoopt te zien uitkomen in het succes der aanstaande avondvergadering, wat ongetwijfeld het onderwerp des gebeds zal zijn geweest van een ieder der aanwezige Heiligen in de twee reeds gehouden bijeenkomsten.

Het dankgebed werd uitgesproken door Ouderling E. Smith.

De avondvergadering vond plaats in de groote zaal van het gebouw Frascati aan de Oudezijdsvoorburgwal. Een breede schare vulde om ruim 7 uur deze lijvige zaal, en met alle aandacht werd thans geluisterd naar de Ouderlingen Wade, van Wagoner, Tiemersma en Pres. Eardley.

Ouderling Wade behandelde in het kort de eerste beginselen van het Evangelie, in het bijzonder den nadruk leggende op de noodzakelijkheid van geloof en bekeering. Ouderling v. Wagoner sloot zijne rede aan die van de vorigen spreker aan, door te wijzen op het feit, dat al werden nu ook al de ware beginselen van het Evangelie verkondigd, er niettegenstaande dat toch ook wette-

lijke bevoegheid diende te bestaan om die beginselen ten uitvoer te leggen. Deze wettelijke autoriteit nu wordt beweerd door de Heiligen der Laatste Dagen te bezitten. Ouderling Tiemersma werkte dezelfde gedacht verder uit door zijne hoorders er bij te bepalen, dat waar alle de noodige zaken tot het daarstellen der Goddelijke zaligheid door middel van het Evangelie nu aanwezig zijn, er door diegenen die deze boodschap hooren, acht op deze dingen behoort te worden geslagen, en gehoorzaamheid betoond aan den roepstem des Heeren, die voor de zooveelste maal wederom het mensdom bereikt.

De slotrede werd uitgesproken door Pres. Eardley, die in welgekozen bewoordingen aantoonde dat het Mormonisme gegroeid is in den tijd dat het heeft bestaan als geen kerkgenootschap ter wereld, zelfs de ontwikkeling van het eerste Christendom niet uitgesloten. Pres. Taylor dankte de aanwezigen voor hunne trouwe opkomst, alsmede al degenen die mede hadden gewerkt om de vergaderingen der conferentie zoo succesvol te doen zijn. Zeer voldaan ging een ieder huiswaarts, in de overtuiging dien dag iets te hebben genoten wat op den verderen levensweg tot steun en sterkte zal zijn.

Zoo van ons nog een woord van lof wordt verwacht, dan hebben wij daaromtrent niets anders te zeggen, dan de woorden van Pres. Taylor tot de onze te maken, en als onze meening te kennen te geven, dat inderdaad zulke conferentien den geest van eendracht versterken, en telkens opnieuw een stap voorwaarts zijn, die ons doen zien met welke reuzenschreden het werk des Heeren, trots allen tegenstand, in ons vaderland vooruitgaat.

Maandag volgende, werd er eene priestervergadering gehouden, die door alle op de conferentie aanwezige zendelingen werd bijgewoond, en waar heel wat zaken, het werk betreffende werden besproken.

VERSLAG DER LUIKSCHER CONFERENTIE.

De halfjaarlijksche conferentie van de Luiksche afdeling werd gehouden op Zondag 13 October. Geleid door Pres. Forsgreen vond de eerste vergadering plaats te Seraing. Na gebruikelijk zingen en gebed werd het Heilig Avondmaal bediend door Ouderlingen W. H. Willey en J. R. Browning. De autoriteiten der Kerk en zending werden voorgesteld door den leider en eveneens een verslag voorgelezen van het gedane werk over de laatst verlopen zes maanden, waaruit bleek dat door de onvermoeide pogingen van alle de Ouderlingen en in het bijzonder door die van Pres Ostler, thans ontslagen, het werk eene groote vooruitgang had gehad.

Pres. Forsgreen weidde enkele oogenblikken uit over de heerlijkheid des Heeren, dewelke bestaat in bestendig werk en vooruitgang.

Ouderling Leonal Reed was de volgende spreker, en bepaalde de hoorders bij het Woord van Wijsheid, het nut en de zegeningen daarvan aantoonende. Pres. Eardley gaf eene schoone redevoering aangaande persoonlijke reinheid en wat daarmede samenhangt.

De vergadering werd na samenzang tot slot gebracht door Ouderling Earl Reed.

De tweede samenkomst werd te Luik zelve gehouden aan den avond van denzelfden dag. Het gebed werd opgeofferd door Ouderling H. L. Ashton, en wederom sprak Pres. Forsgreen een kort woord van welkom. Isaac D. Stewart was thans de eerste spreker. Hij behandelde den afval van het Evangelie, en las tot inleiding van zijne rede het 14e hoofdstuk van Openbaring, vers 6, voor, alwaar gewag wordt gemaakt van den engel die het Evangelie in de toekomst stond weer te brengen.

Ouderling L. W. Hardy was de volgende spreker, en hij bepaalde de aanwezigen bij de glorievolle boodschap die de Heiligen van deze dagen komen brengen, namelijk die der herstelling.

De laatste spreker was Zendingspresident Eardley, die in den breedte de vraag behandelde: „Wat moet ik doen om zalig te worden?” Met tal van schoone voorbeelden werd deze vraag die in vroegere dagen het hart van duizenden beroerde, beantwoord, en evenals op den dag van het Pinksterfeest, werd ook hier hetzelfde antwoord verstrekt. Na slotzang, werd de dankzegging uitgesproken door Ouderling F. B. Smith.

Beide vergaderingen waren zeer goed bezocht, en in het bijzonder de avondbijeenkomst te Luik was een waar succes. Minstens evenveel vrienden als Heiligen, zoo niet meer, waren tegenwoordig, en met nauwlettende aandacht werden de onderscheiden redevoeringen gevolgd. Een geest van voldaanheid kon onder allen worden opgemerkt, en na de vergadering werden onderscheiden private gesprekken door de aanwezige vrienden met de zendelingen aangeknoopt.

Daags te voren was er te Luik eene priestervergadering gehouden, alwaar eveneens de geest des Heeren in ruime mate werd genoten.

Uit een en ander daar gehouden besprekingen bleek, dat ook het werk in de Zuidelijke Nederlanden steeds vooruitgaat.

Liefde en eensgezindheid kenmerkt ook hier het werk, en alle de arbeiders in den wijngaard des Heeren doen ook hier hun best om van hunne levens in het zendingsveld een zoo groot mogelijk succes te maken.

L. W. HARDY.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
ROSCOE W. EARDLEY.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

DE FRANSCH E ZENDING.

Ik ben juist teruggekeerd van de stad Parijs in Frankrijk, alwaar ik de eer had in gezelschap van President Rudger Clawson en Hyrum W. Valentine en 15 Fransch sprekende Ouderlingen de nieuwe Fransche Zending te helpen organiseeren.

Het valt mij moeilijk mijne gevoelens omtrent die gelegenheid te omschrijven. Denkende over den aard en de belangrijkheid van ons werk, kon ik mij niet weerhouden om een stil dankgebed op te zenden tot den Heer voor de vele zegeningen die zijn volk hebben vergezeld gedurende de verloopende 82 jaar.

Meer dan zestig jaren zijn verstreken, sedert de sinds dien overleden, geliefde Apostel John Taylor het groote Frankrijk inwijdde voor de ontvangst van het Evangelie, en sedert dien tijd hebben velen deze handeling vergeten en zijn anderen in gebreke gebleven de belangrijkheid ervan te beseffen. Die inwijding echter, gesproken door de autoriteit van het Heilig Priesterschap, verbleef, en thans, na al deze jaren van wachten en voorbereiding zijn sommigen van het volk begonnen het Evangelie aan te nemen. Naar mijn bescheiden meening zal de Conferentie die wij hielden te Parijs op 15 Oct. l. l., een nieuw tijdperk voor het Evangelie doen aanbreken onder dat volk, en in de toekomstige historie der Kerk zal deze gebeurtenis in betrekking met de inwijding van het land door Pres. Taylor, beschouwd worden als van besliste beteekenis te zijn geweest.

Ziende naar die kleine groep zendelingen, 16 in aantal, en allen nog in hun prille jeugd, dacht ik, is het mogelijk dat dit het materiaal is, wat God zich voorneemt om voor Zijn groot werk te gebruiken? In hunne stemmen echter de vastberadenheid en ernst hoorende weerklinken, en gevoelende hoe rein en zuiver hunne harten waren, was ik er van overtuigd, dat zij volkomen bekwaam konden worden geacht, om onder den zegen des Heeren het werk op succesvolle wijze te ondernemen, makende zodoende de eerste bladen der geschiedenis van deze nieuwe zending grootsch en schoon. 't Waren knapen slechts, maar er was niets in deze Conferentie van wat des knapen is, dan de blijmoedige, hoopvolle, vertrouwende moed en volharding, welke

knapen brengt tot een reuzenhoogte wanneer ze mannen zijn geworden.

Menigeen van ons, als we over Frankrijk denken, hebben slechts een idee van uitgezochte vermaken, fonkelende diamanten en schoone vrouwen. Onze gedachten bepalen zich enkel bij de schitterende dingen der wereld. Zeker, zoo men deze zaken zoekt, ze zijn aldaar te vinden, maar gedurende het laatste jaar heb ik onderscheiden malen Frankrijk bezocht, en ik geloof te kunnen zeggen dat het meerendeel van het Fransche volk eerlijk, ernstig, oprecht en rein is. Millioenen van mannen en vrouwen zijn daar naar de waarheid zoekende, en de Fransche zending zal bewijzen een ware zegen te zijn voor velen van hen.

Door ons volk zal het ongetwijfeld beschouwd worden als de voornaamste vergadering ooit in Frankrijk gehouden, de samenkomst die daar plaats greep in Parijs op den 15den October 1.1.

De bijeenkomst was saamgeroepen geworden door Apostel Clawson, ten gevolge van het besluit van het Eerste Presidentschap, om eene afzonderlijke Fransche zending te organiseren. 't Was maar een klein, maar vriendelijk en aangenaam zaaltje in de Rue Richer, alwaar we vergaderden.

President Clawson trad als leider op, en behalve de volgende Fransch sprekende ouderlingen waren aanwezig President Hyrum W. Valentine van de Zwitsersche en Duitsche, en President Roscoe W. Eardley van de Nederlandsch-Belgische Zending. Overigens waren tegenwoordig, Edgar B. Brossard, Collins T. Cannon, Herbert A. Snow, Clifford C. Clive, James L. Barker, William E. Read, Eli S. Forsgreen, Melvin C. Morris, Isaac D. Stewart, Johannes Klaphaak, Leonal T. Read, John. E. Everett, Orson A. Carstensen, Jonathan S. Browning, Joseph B. Storrs, en Bernard Parry, Conferentie-president van de Hull Conferentie in Engeland.

De deur van het Evangelie voor het Fransche volk was reeds geopend in den herfst van 'het jaar 1849, door den thans overleden president John Taylor, die alstoen het land toewijde, en de vertaling van het Boek van Mormon begon, welk werk verder onder zijn toezicht voltooid werd in de jaren 1850 en 1851. Gedurende zijne zending naar Frankrijk vertaalde Pres. Taylor een groot aantal andere voorname kerkelijke lectuur in de taal van het land. Een geregeld georganiseerde zending werd toen ter tijde echter nog niet onderhouden, en heet sedert dien aldaar tot heden ook nog niet bestaan, en het werk der laatste jaren stond onder toezicht van de presidenten der Duitsche en der Nederlandsche Zending.

Als voorloopers van deze zending als het ware, waren alreeds een aantal vertakkingen georganiseerd onder de Fransch spre-

kende inwoners, en voor langen tijd is er door de zendelingen aldaar werkzaam zoowel als de betrokken presidenten, de behoefte gevoeld dat de dag komen moest, dat een nieuw zendingsveld diende te worden geschapen, speciaal voor de Fransche natie en wat ook over de grenzen die taal spreekt. Hoe deze gedachte nu eigenlijk tot een uitwerking was gekomen werd medegedeeld door Pres. Clawson in zijne openingstoespraak van boven vermelde vergadering.

Pres. Clawson dan merkte op, dat de zaak van het openen van een nieuw zendingsveld door en door, door hem met Pres. Valentin en Eardley was besproken geworden, en de slotsom van deze besprekingen was geweest, dat besloten werd om de zaak te brengen voor het Eerste Presidentschap. Als resultaat nu daarvan was de bevoegdheid door genoemd Presidentschap toegestaan geworden om een dergelijk nieuw zendingsveld te openen. President Valentine en Eardley, hoewel een groote liefde bezittende voor het Fransche volk, en ten diepste er van doordrongen zijnde om hun geestelijk welzijn te bevorderen, waren niettegenstaande dat toch niet in staat om persoonlijk met hen te converseeren in hun eigen taal, wat ten zeerste hinderlijk was in het werk aldaar ondernomen. Om de liefde van een volk te winnen en aan hun welzijn behoorlijk mede te kunnen dragen, is het noodzakelijk om hunne taal te kennen, dewijl toch enkel onder zoodanige omstandigheden een bevredigend resultaat kan worden verkregen. In de nieuwe zending, met een Fransch sprekend ouderling als leider, zal het werk met oneindig meer succes kunnen worden gedreven, dan voor dien tijd het geval was. Elf vertakkingen zijn er reeds in de nieuw op te richten zending, met een totaal ledental van 403 zielen, en 29 reizende zendelingen. Het totale aantal van de Fransche Zending is nu alreeds grooter dan die van Zuid-Afrika, of Japan.

Al degene, die op de vergadering gehouden, aanwezig waren, werden uitgenoodigd om vrij en frank hunne meeningen ten beste te geven, en in betrekking tot deze uitnoodiging sprak dan ook iedere ouderling zijne gedachten vrijelijk uit. Allen waren onverdeeld van gevoelen dat de nieuwe beweging een schrede voorwaarts zoude zijn in den groei van de Kerk, en een van de meest voorname stappen ooit gedaan betrekkelijk zendingsarbeid.

Pres. Valentin wees op sommige van de moeilijkheden die noodwendig een slechts Duitsch sprekend President in Frankrijk moest ondervinden. Natuurlijk zou hij ten zeerste het gemis gevoelen van de thans aan zijne hoede toevertrouwde ouderlingen die in het Fransche gedeelte van zijne zending werkzaam waren, maar toch was hij in elk opzicht voor de verplaatsing, aangezien

het in de toekomst niet anders dan goede vruchten zouden kunnen afwerpen.

President Eardley gevoelde dat de voorgestelde beweging inderdaad geïnspireerd was geworden door den Heere en met groote resultaten het ondernomen doel zoude bereiken. Hij twijfelde niet, of de aangewezen zendelingen die mede tot de nieuwe zending over zouden gaan, alsmede hun president, voor de zaak onder den zegen des Heeren in elk opzicht bekwaam zouden blijken, om het voorgestelde succes in werkelijkheid te bereiken.

Ouderling Isaac D. Stewart zeide, dat iedere natie als het ware een geest van en voor zich zelven had. De harten van het Fransche volk kunnen niet worden bereikt op dezelfde wijze als de harten van de Duitschers en de Hollanders. Methoden van werken die in Holland en Duitschland succesvol aan het gestelde doel zouden blijken te beantwoorden, zouden blijken zonder eenig effect te blijven in Frankrijk en België. De president van de nieuwe zending zoude direct in hun eigen taal tot het volk kunnen spreken, in kunnen gaan op hunne behoeften en mede helpen om hunne raadselen op te lossen. Deze dag moet dan ook worden beschouwd als het begin van een grooter en meer succesvol werk in den wijngaard des Heeren.

Ouderling James D. Barker zeide, dat hij wist dat er een groot aantal oprechte menschen in Frankrijk waren en in de omliggende landen waar Fransch gesproken wordt, en dat velen van hen het Evangelie zouden aannemen wanneer het hen op bevattelijke wijze werd voorgesteld. Iedere ouderling die in de Fransche zending komt moet er van doordrongen wezen, dat aldaar menschen zijn die het Evangelie zullen aannemen en moet tot dat einde heel zijn hart zetten op het werk. Zoo er eenig ouderling mocht wezen die het gevoelen kweekt, dat de Franschen niet ontvankelijk zijn voor het Evangelie, die zoude dienen te worden verplaatst naar een land en volk waarin hij geloof kan koesteren. Alleen hij, die liefde heeft voor, en geloof in het Fransche volk, kan succes onder hen hebben.

Over het algemeen waren het soortgelijke gedachten en gezegden, die de gevoelens uitdrukten van allen die tegenwoordig waren. In het hart van ieder der aanwezigen was een gevoel van vrede en vreugde en de verzekering, dat de Heere met Zijnen Heiligen Geest tegenwoordig was, en dat Hij degene had geïnspireerd die deze beweging op touw had gezet, alsmede dat het Zijne - des Heeren - goedkeuring en zegening weg zoude dragen.

Nadat allen hunne gevoelens hadden uitgesproken, uitte Pres. Clawson de volgende besluiten, dewelke algemeen werden geaccepteerd:

„Verondersteld wordt, dat wij de Fransche zending organiseren met het hoofdkantoor te Parijs, om in te sluiten Frankrijk en de Fransch sprekende inwoners van Zwitserland, België en Italië, omvattende op dit oogenblik de navolgende vertakkingen, te weten: Lausanne, Lyons, La Chaux-de-Fonds, Parijs, Neuchatel, Genève, Luik, Seraing, Verviers, Brussel en Rijssel, met een totaal ledenaantal van 403 zielen en 29 reizende zendelingen.

Verder wordt besloten om ouderling Edgar B. Brossard te kiezen en aan te stellen als President van de Fransche zending van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Eveneens verkiezen we ouderling Norman D. Salisbury als Secretaris.”

Ouderling Brossard gaf uitdrukking aan zijn gewilligheid om de nieuwe betrekking te aanvaarden, niettegenstaande hij eveneens verklaarde zich zwak te gevoelen omtrent het volbrengen van zijn moeilijke taak. Hij vergeleek het succes van het Mormonisme met dat van het Christendom, en beweerde dat zoo we volhardende blijven in het succes als tot heden bereikt, we dan in 1400 jaar een evengroot aantal leden zullen bezitten als het Christendom thans. Hij vestigde de aandacht op het feit, dat Frankrijk alleen 39 miljoen inwoners telt, en het een reuzenwerk is om dit volk in alle onderdeelen het Evangelie te brengen. Hij heette de Fransche Zending met de daarin betrokken zendelingen welkom, en vroeg hen, — de zendelingen — biddende te blijven, en zichzelf te vernederen opdat ze in staat mochten zijn hun machtig doeleinde naar behooren te volbrengen.

Ouderling Brossard werd voor zijne functie ter zijde gezet onder de handen van President Clawson, Valentine en Eardley, en bij monde van eerstgenoemde.

Brossard is nog een jonge man van slechts 23. Hij werd geboren te Oxford, een klein plaatsje in Idaho op 1 April 1889. Hij ontving zijne opleiding op de openbare scholen in Idaho en Utah, en voltooide dezelve in eene der Colleges aldaar in 1911. Hij speelde een voorname rol in de onderscheidene werkzame zaken het studentenleven betreffende en was behalve een ijverig leerling eveneens een bekwaam lid der vereenigingen voor lichamelijke ontspanning. Eveneens bekleedde hij eene betrekking bij een tijdschrift uitgegeven door het college, en het laatste jaar van zijne studie was hij het hoofd van zijne klasse. Ook was hij een werkzaam lid der Zondagsschool in de gemeente waar hij vertoefde.

Pres. Brossard heeft reeds omstreeks een jaar vertoefd in het zendingsveld, tenzijde gezet zijnde den 2den October 1911. Het verkiezen als President van Ouderling Brossard droeg de harte-lijke instemming weg van alle de ouderlingen. Men eert in hem

een man van de strikste deugd, die met hart en ziel opgaat in het Evangelie. Hij heeft een moedig en tevens medelijdend hart. Hij is zuiver en rein in alle zijne gewoonten en kweekt de hoogste idealen. Hij is iemand tot wien de Heiligen kunnen gaan om raad, medelijden en wijsheid, en wien de ouderlingen kunnen vertrouwen en volgen.

De vergadering sluitende, zeide Pres. Clawson, dat strikt genomen deze samenkomst eigenlijk een zaken-bijeenkomst was geweest. De Fransche zending is nu naar behooren georganiseerd, en behoorlijk voor hare taak toegerust met ieder beginsel, macht en presideerende beambten, noodzakelijk voor haar succes. Hij verheugde zich in het feit, dat alle de ouderlingen aanwezig, eendrachtelijk hadden samengesteld om Pres. Brossard te ondersteunen. Hij verklaarde den regel der Kerk betreffelijk algemeene toestemming Wanneer het volk van God een voorstel wordt gedaan om te worden aangenomen of verworpen, dan wordt van elkeen op de desbetreffende vergadering aanwezig, verwacht dat hij of zij zal stemmen. De stem, kenbaar gemaakt door het opsteken der handen, van de meerderheid, beëindigd de aangelegenheid, en het dus bereikte eindresultaat is bindend voor ieder die de zaak aangaat. Zoo de zaak in kwestie gedragen wordt door slechts één stem meerderheid, is het reeds een sterk besluit, — sterk alleen om de eenvoudige reden dat het a a n g e n o m e n is, maar zoo wanneer de stem van het volk onverdeeld in het voordeel is van eenige zaak of voorstel, het besluit is dan d u b b e l sterk en van groote bindende kracht. Zóó nu was het met het organiseren der Fransche zending De uitgebrachte stemmen der gehouden Conferentie waren onverdeeld, en het daardoor genomen besluit zal ongetwijfeld de goedkeuring en zegening des Heeren dragen. Hij sprak in woorden van de hoogste waardeering van Pres. Brossard, en zeide van hem dat hij de rechte man was op de rechte plaats, en ernstig hoopte dat de Heer hem in zijn nieuwe verantwoordelijkheid wilde zegenen. Hij bad God, zijne mildste en uitgezochtste zegeningen uit te willen storten op de ouderlingen en Heiligen van de nieuwe zending, de organisatie waarvan de kaart der wereld voor zoover tot de kerk betrof, — was gewijzigd. Hij besloot met een sterke getuigenis te geven van de waarheid van het Evangelie.

De dag volgende op de Conferentie hielden de vier Presidenten te zamen raad om de noodige zakelijke aangelegenheden door de nieuwe zending ontstaan, onderling te bespreken, en toen de drie Presidenten Parijs verlieten, was de Fransche zending eene in alle opzichten levende werkelijkheid geworden.

ROSCOE W. EARDLEY.

„OMMEKEER”,
door E. W. ÖECSOR.

Vervolg van bladz. 319.

HOOFDSTUK XVI.

Het waren de donkere dagen voor Kerstmis. De zon verrees traag omstreeks negen uur in den morgen, en rolde rond als een bal, groot en rood, tot ongeveer drie uur in den namiddag, en duikelde dan in de zee. Als hij zonk, verrees een zware en dikke mist en overdekte de heele drukke en altoos bezige stad Amsterdam. Een dunne gestadige regen droppelde neer op de menschen, en duizenden van gastlichten lachten als 't ware met de duisternis en mist en wel tien maal duizend gelukkige kinderen huppelden en sprongen door de kronkelende en nauwe straten. De Kerstmisgeest was in de lucht en iedereen scheen gelukkig en blij. Iedereen?

Ginds in de . . . straat waren twee zendelingen, . . . Mormonen. De eene was nog slechts drie maanden in het veld, en de andere bijna twee jaar.

„Al vele dingen heb ik gedaan in mijn leven,” — zoo zei de een, — maar ik denk niet dat ik ooit deze taal machtig zal kunnen worden. De g's en de ui's en de u's schijnen onmogelijk voor mij. Werkelijk ik denk dat het beter voor mij zoude zijn geweest als ik nimmer hier was gekomen. Ik verwonder mij nog hoe ik er ooit toe kon komen om vrouw en kinderen te verlaten.

Het was ouderling Preston Malin die sprak, en allicht was op dien duisteren achtermiddag hij de moedelooste man in heel de groote wereldstad, „En dan de samenstelling van de taal,” — vervolgde hij, — „het is verschrikkelijk, verschrikkelijk. Ik zou wel willen maar weer terug te zijn en de kousjes van de kindertjes te kunnen vullen aanstaande Vrijdagavond.”

Ouderling Smith, Prestons metgezel wist wel dat dit slechts enkel het gevoel van den nieuweling was, en dat dat spoedig over zou zijn. Hij zelve had eveneens enkele moedeloze dagen doorgebracht, en zoo was het geweest met de meesten van de zendingen uit in het veld, waarom hij dan ook lachende zei :

„Kom aan, een beetje moed gevat, en herinnert u wanneer uw hart een beetje zwaar voelt, en je verstand een weinig moede is geworden, denk dan niet omtrent de zorgen, maar herinnert u dan de gelukkige oogenblikken die er in je leven zijn geweest, Je zult de taal wel leeren, ten minste even goed als de rest van ons deze taal heeft geleerd, als je maar steeds er mede aanhoudt. Herinner je die kleinespreuk die je hebt geleerd toen je pas hier

kwaamt, namelijk: „de aanhouder wint.” En de Heiligen en vrienden die wij hier hebben zullen je helpen. Weet je niet dat dit volk het beste hart van de wereld heeft?”

„Ja,” — zei Preston, dat is zeker waar, het is inderdaad een goed volk en beste menschen zijn het.”

„Neem bijvoorbeeld Broeder in de straat, hij helpt iedereen heel veel met de taal. Hij heeft een even groot verlangen om het werk hier vooruitgang te zien maken als gij en ik, en hij weet dat één middel om mede te helpen is, dat hij jou en een ander helpt met de taal. Waarom gaat ge hem niet eens opzoeken en vraagt hem u ieder dag een weinig te helpen? Een uur overluid lezen met een Hollander om je te helpen, doet in eene maand wonderen. En deze moeilijke klanken, wij dienen die nogmaals en nogmaals te herhalen. Ik geloof dat ik de „g” op het laatst wel duizend maal op een dag heb herhaald de eerste drie maanden dat ik hier was. En dan, leest, leest lang en vaak en leest Hollandsch. En dan, zie naar den conferentie-president. Ik heb je menig keer hooren zeggen dat je zoudt wenschen de taal zoo goed te kunnen spreken als hij doet.”

(Wordt vervolgd).

OVERLEDEN.

GULDENAAR. Op 15 October is te Arnhem overleden, Zuster Gertruida Guldenaar. Zuster Guldenaar was geboren 16 Oct. 1822, en gedoopt op 6 October 1891, door ouderling Timothy Metz, en enkele dagen later bevestigd door ouderling B. Heertjes. Tot aan den dood toe was ze een getrouw Heilige der Laatste Dagen, en oorschoon ze sedert geruimen tijd de vergaderingen wegens ouderdomszwakte niet meer kon bezoeken, werd haar toch iederen Zondag het Avondmaal door de zendingen in haar huis bediend.

LANGEVOORT. Te Zwolle overleed 10 October, broeder Evert Langevoort. Op 22 Februari te Hattem geboren, werd hij gedoopt 25 Juni 1909 te Zwolle door Chas. Hyde, en den zelfden dag bevestigd door ouderling D. D. Brimhall. Ook broeder Langevoort verbleef tot het einde een getrouw lid van de kerk.

INHOUD.

De acht-en-dertigste Algemeene Conferentie	Biz. 321	Verslag der Luiksche Conferentie	Biz. 327
Verslag van de Amsterdamsche Conferentie	„ 324	De Fransche Zending	„ 329
		„Ommekeer” (vervolg van biz. 319)	„ 335
		Overleden.	„ 336

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B. Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.